

NOI în secolul XXI

Teodora Isdrailă

Antonia Isdrailă

volumul 3

Ilustrații: Doris Ciucur

Cartea Daath

București, 2020

Sumar

Caietul Teodorei   pagina 5

Caietul Antoniei   pagina 49

Caietul Teodorei

pentru Doamna Neli
cea care m-a învățat cum să visez
cum să îmi înalț aripile în zbor
și cum prin cuvinte să pictez
spre mări înecate de dor

A fost odată ca niciodată o fată care era fericită. Asta i se părea cel mai important. De mică, timiditatea și-a făcut sălaș în sufletul ei. Acum, își lasă vocea să îi dezvăluie gândurile înșesate de speranță.

De câțiva ani, a început să-și lase picioarele să zboare prin dans, iar mintea să-i înflorească călătorind în ținutul poveștilor care, acum, i-a devenit atât de drag. Doar uneori, realitatea o uimește. Atunci, se refugiază și își pictează opiniile cu cuvinte pe paginile albe ale viitorului.

De-a lungul anilor a învățat despre iluzia numită viață, dar nu cunoaște nici un sfert din vasta sa profunzime. A învățat să viseze și este sigură că asta o ajută să își privească pasiunile cu alți ochi.

Acum încearcă să se întrecă pe sine. Pleacă în mii de călătorii printre paginile cărților cu speranța că va scrie și ea una. Se pierde printre numere și cuvinte complexe, cu ajutorul cărora poezii construiește. Își lasă trupul să o conducă, în pași de dans, spre a naturii chemare.

Cel mai și cel mai important este că își **IMAGINEAZĂ**. Personaje, povești și peisaje, cărora le dă viață cu zâmbetul său de copil.

Sunt Teodora. Am 12 ani.

O foaie de hârtie...

Sunt o foaie de hârtie

Aruncată în vânt,

Printre cel puțin o mie,

Zburând către un cuvânt.

Diferențele ne ghidează,

Dar noi alegem să visăm

La litere care maschează,

Vorbele ce le cântăm.

Și ne pierdem printre colțuri,

Sfârșituri tăioase,

Ascunzându-ne sub rânduri

Noi începuturi sfioase.

Începem să ne-așternem

Poveștile pe piele

Iar de lacrimi nu ne-ascundem.

Urmate de zâmbete sunt ele.

Scriitor pentru o zi...

Dacă aș fi pentru o zi
Scriitor pentru copii,
Cu noaptea-n cap m-aș trezi
De strigătul inspirației ce veni
Pentru mii și mii
De suflete pline de speranțe vii.

Mi-aș așeza capul pe pervaz,
Ascultând al păsărelelor glas,
Cuprins de brațele calde
Ale personajelor de mine create,
Iar sufletul mi-ar înflori din nou
La auzul vorbelor lor urmate de ecou.

Și mi-aș lua mașina,
Cu ea, aș călători pe șina
De mine construită,
Cu povești mărginită.
Căci rodul imaginației poate
Să facă mașina să și înoate.

Cu visuri de care toți au uitat,
 Aș culege câte o floare,
 Un copil cu suflet mare,
 Ca să le arăt și lor
 Puterea cărților.

I-aș învăța să citească,
 Propriile-mi creații să le vestească
 În lung și în lat
 Ca să uităm de trecutul plat
 Și să renaștem pentru un moment,
 Pentru o pagină, un paragraf, fără regret.
 Astfel să le adun lacrimi și zâmbete,
 Lăsate pe cărțile-mi acum pătate
 De sufletele lor curate
 Pline de povești minunate.

M-aș îndrăgosti de acea pată!
 Cât toate paginile scrise vreodată
 Pentru al meu suflet ar fi!
 Și aceasta m-ar îndemna
 Cu al său sens inegalabil
 Să redevin și eu copil.

Mereu m-am privit în oglindă, neștiind cum sunt văzută dincolo de ea. Pe atunci eram poate prea oarbă ca să îmi dau seama că ce văd ochii mei contează mai mult decât ce văd ochii celor din jur.

Am ales să mă ghidez după criteriile celorlalți și să devin dreaptă. Mi-am lăsat toată originalitatea deoparte și am început să fiu ca ei. Dar, până la urmă, câte o mică ondulaură se forma în mintea mea și îmi întrerupea personalitatea plată. În acele momente mă simțeam nedreptățită. Acum mă mulțumesc cu toate buclele care îmi formează gândurile.

Am început să îmi las imaginația să își ia o pauză în lumea ei proprie, atunci când realitatea devenea prea obositoare. Astfel, deveneam o linie închisă de această dată, ținându-mi secretele și vocea interioară în micul cerc creat de mintea-mi.

Câteodată, am vrut să fiu o linie deschisă. Aș fi vrut să fiu văzută exact așa cum eram. Dar în loc de asta, am devenit închisă la ambele capete și am decis să fiu falsă, doar pentru a fi acceptată.

Măcar acum, sunt o linie închisă la un capăt. Le arăt oamenilor ființa mea interioară, dar păstrez cele mai importante lucruri numai pentru cei care sunt dispuși să le asculte.

Un mic Pământ...

În lumea asta în care răul
 Pătrunde prin orice crăpătură,
 M-am născut precum ecoul
 Îngrozit de propria voce dură.

Fumul mă înăbușea complet,
 Iar apele-mi calde odată
 S-au răcit fără secret,
 Împlinind o tristă soartă.

Oamenii forfoteau mereu
 Pe pielea mea frumoasă.
 Mi-au cimentat sufletul cel greu
 Și m-au făcut să simt o ură deasă.

Recunoștință n-a existat nicicând
 Din partea celor mici,
 Deși mari în al lor gând,
 Rămâneau doar niște furnici.

Niciodată nu s-au oprit
Din a crea tehnologie,
Cred că nici n-au mai gândit,
Orbiți de a sa magie.
Dar eu am tăcut tot timpul,
Am îndurat poate prea mult,
Jucând mereu bunul
Meu joc mut.

Vremea trecea încet,
Iar ei mă ignorau total.
Am vrut să-i anunț cu regret
Că va urma un mare val.

Dar n-am făcut-o!
N-am rostit niciun cuvânt,
Părerea nu și-ar fi schimbat-o,
Căci sunt doar un mic Pământ...